

вавенъ. Нищо не говори... Отъ нашия балконъ виси вжже...

(Всички се омълчаватъ. Не се погледватъ).

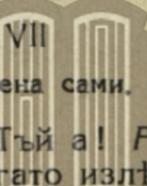
Елена. (Се затича къмъ гостната въ забрава).

Чапразовъ (я спира). Стой тукъ. Нека иде баща ти!

Калина. (Въ недоумѣние). Изглежда, че е крадецъ. Тъй казватъ хората, дето сѫ го видѣли... билъ е въ гостната. Вързалъ вжже на балкона и по него е искалъ да слѣзе. Но изтѣрвалъ се е. Вижте да не е обралъ...

Чапразовъ. (Къмъ майката и башата). Идете и вижте отъ балкона.

(Старитѣ и Калина отиватъ въ гостната).

(Чапразовъ и Елена сами. Мълчание.)

Чапразовъ. Тъй а! Азъ съмъ лудъ. Сега разбирамъ. Когато излѣзохъ да посрещамъ старитѣ — ти си го пустнала...

(Мълчание).

VIII.

(Връщатъ се Пъстрагановъ и жена му)

Пъстрагановъ. Тъй е! Крадецътъ е билъ въ гостната. Ето и шапката му. Той лежи въ кърви.

Чапразовъ. Разбрахте ли какъ се казва?

Пъстрагановъ. Казваха, че билъ нѣкой си Самокосовъ.

Чапразовъ. (Въ полууда, съ изваденъ револверъ). Това е любивника на дъщеря ви,